

гато едва-едва се носѣше леката сива дрѣзгавина на утрото, той пакъ се заврѣ около гнѣздото, пѣещъ понѣкога своитѣ пѣсни. Ала вкочаненото тѣлце на Биди се люлѣеше въ злополучната примка отъ конски косъмъ.

Ранди никога не е бивалъ живъ, пѣргавъ, присмѣтливъ врабецъ. Възпитанъ по неволя съ канарчета, той бѣ изгубилъ много отъ вродената врабча сръчностъ и умѣние да се защищава.

Тѣй, напримѣръ, той лошо се пазеше отъ колата и дѣцата, що бѣгаха изъ новата градина. Разбира се, че въ това тежко положение, въ което падна слѣдъ злополучния случай съ Биди, той стана още по-непрѣдпазливъ, и нищо такова му не идѣше въ главата!

Тѣй, когато, въ деня на Бидината смъртъ, тѣжно замисленъ, разсѣяно подскачаше на улицата да си дири храна, на него налетѣ едно момче съ колца и му поврѣди дѣсното крилце.

Момчето се изгуби, а бѣдниятъ раненъ врабецъ едва се домъкна до дървета на булеварда, подъ които дирѣше закрила отъ новото злощастие.

Ала едно малко момиченце видѣ това; съ своитѣ двѣ кученца тя хвана осакатената малка птичка, слѣдъ като я гони доста, дори подъ скамейката, подъ която тя дирѣше спасение.

Момиченцето занесе птичката дома, постави я въ кафеза, и дълго се занимава съ нея; ней стана мила малката тая ранена птичка, макаръ и братята ѝ да се смѣха надъ нейнитѣ грижи, като ги наричаха глупости.

Еднажъ, когато Ранди хвана да оздравѣва, той много зачуди всички съ своята канарска пѣсенъ.